

142.

ΟΙ ΠΕΤΜΙΜΕΖΑΔΑΙΣ.

Τρεῖς Περδικούλες κάθουνταν ψηλά 'στὸν Ἄι Θανάση
Κ' εἶχαν τὰ νύχια κόκκινα, καὶ τὰ φτερά βαμμένα,
Εἶχ'ν καὶ τὰ κεφάλια τους 'στὸ αἷμα βουτισμένα,
Μυριολογοῦσαν κ' ἔλεγαν, μυριολογοῦν καὶ λένε,
— «Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γένεται 'στὴ μέση 'στὸ Λεβύδη
Μήνα βουβάλια σφάζονται, μὴνὰ θεριὰ μαλόνου;
Μάϊτε βουβάλια σφάζονται, μάϊτε θεριὰ μαλόνου,
Πετμιμεζάδες πολεμοῦν μ' ἐννιά χιλιάδες Τούρκους·
Μ' Ὀμέρπασα, μὲ Κούρπασα, μὲ τὸν Σμαῆλη Πιλιῆσα.
Μαυραναγνώστης χούγιαξε μέσα ἀπ τὸ ταμπουρί,
— «Τὸ ποῦεισε μπάρπα Κωσταντή, καὶ ξάδελφε Βασίλη,
Καὶ Νικολάκη, γλίγωρα κι ἄξια μου παλλικάρια,
Ἐλάτε νὰ μὲ βγάλεται ἀπὸ τὰ ἄπιστους Δαλιῶταις!»
Σὺν ἔκαμαν καὶ κίνησαν, σὺν ἔκαμαν καὶ πάνε,
Πέτρα τὴν πέτρα περβατοῦν, λιθάρι τὸ λιθάρι·
Στὰ δόντια σέρνουν τὰ σπαθιά, 'στὰ χέρια τὰ τουφέκια,
Βάνουν τοὺς Τούρκους ἐμπροστά, σὺν τὰ παλιογελάδια,
Σὺν τὴ κοπὴ τὰ πρόβατα, 'σὺν τὴ κοπὴ τὰ γίδια.

143.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΙΑΣ.

Ἐμαρθῆκαν τὰ βουνά, 'μαράθηκαν κ' οἱ κάμποι,
'Μαράθηκεν ἡ Καστανιά, ὁ Πύργος τῆς Καστανίας,
Ποῦχε τοὺς Κλέφταις τοὺς πολλοὺς τοὺς Κολοκοτρωναίους,
Ποῦ 'πήγαιναν 'στὴν Ἐκκλησιά τ' ἀσῆμι φορτωμένοι,

